

Ποιοι εμείς; Του Σάββα Στρούμπου

Π. Μαρτίνεθ

30/10/2015

Η ομάδα «Σημείο Μηδέν» μας εισάγει σε ένα φουτουριστικό Μονοκράτος βγαλμένο από το κοινωνικό παρόν.

Πόσο άνθρωποι είμαστε, πλέον; Κατά πόσο ο σύγχρονος τρόπος ζωής μας έχει αλλοτριώσει; Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες, θυσιάζονται στο βωμό της εξέλιξης; Πόσο δημοκρατικά είναι τα καθεστώτα; Μερικά μόνο από τα ερωτήματα που μας γεννά η παράσταση «Εμείς» που παρακολούθησαμε στο θέατρο Αυλαία την Τετάρτη 28/10, μέρα του ΟΧΙ, σε μια εποχή που επιτάσσει το ΝΑΙ σε όλα.

Να 'μαστε, λοιπόν, στο μέλλον, μερικές εκατοντάδες χρόνια από τώρα. Εποχή ευημερίας, το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού νεκρό ύστερα από έναν Μεγάλο Πόλεμο. Οι άνθρωποι δεν είναι πλέον άνθρωποι, αλλά αριθμοί. Ζουν και εργάζονται μαζικά σε ένα άριστα οργανωμένο πλαίσιο, τρέφονται με πετρέλαιο, οι κοινωνικές σχέσεις είναι μηδενικές, ακόμα και η σεξουαλική πράξη γίνεται με πρόγραμμα κατόπιν αιτήσεως. Κομπορμισμός, συνεπώς, και ανελευθερία η συνταγή της ευτυχίας. Σύμφωνα, πάντα, με τις απαιτήσεις του Μονοκράτους, μιας εξουσίας απόλυτης και αδιαμφισβήτητης, υπό τον έλεγχο του Ευεργέτη.

Παρακολουθούμε την ιστορία του D-503, ενός μαθηματικού, απόλυτα ταγμένου στο σύστημα του Μονοκράτους που έχει αναλάβει την κατασκευή του «Αφομοιωτή». Ένα διαστημόπλοιο με στόχο τα ταξίδια σε άλλους πλανήτες και την επιβολή του συστήματος σε εξωγήινους πολιτισμούς. Όλα στη ζωή του κυλούν ρολόι, επικρατεί το πρόγραμμα και η τετράγωνη λογική, μέχρι που γνωρίζει την I-330 μια εντυπωσιακή γυναίκα που ανήκει σε μια ομάδα επαναστατών. Τον προσεγγίζει και προσπαθεί να τον κάνει να αναθεωρήσει όσα εκείνος πίστευε μέχρι τότε...

Η ομάδα «Σημείο Μηδέν» δραματοποιεί το λογοτεχνικό αριστούργημα του Γιεβγκένι Ζαμιάτιν. Ένα έργο – πρόδρομο για το «1984» του Όργουελ και για πολλά άλλα της λεγόμενης δυστοπικής λογοτεχνίας. Το σκηνικό

σε βάζει κατευθείαν στο κλίμα. Στα χρώματα το κόκκινο και το μαύρο κυριαρχούν. Στα κοστούμια το ίδιο μοτίβο. Κατά τη διάρκεια της παράστασης, το έντονο φως διαδέχεται το απόλυτο σκοτάδι και οι ισχυρές κραυγές τη νεκρική σιγή. Οι ηθοποιοί χρησιμοποιούν έντονα το σώμα τους ως εκφραστή των συναισθημάτων (ίσως γιατί η γλώσσα έχει χάσει πλέον το νόημά της). Ξεχωρίζει η Ελεάνα Γεωργούλη (I-330), με εξαιρετική κινησιολογία και απίστευτες σωματικές δεξιότητες.

Θα λέγαμε πως ο σκηνοθέτης Σάββας Σπρούμπος πέτυχε απόλυτα το στόχο του, καθώς μετέδωσε το φουτουριστικό στοιχείο, την συναισθηματική ένταση και κράτησε αμείωτη την αγωνία ως το φινάλε του 90λεπτου έργου έχοντας ταυτόχρονα τους θεατές σε συνεχή εγρήγορση.